

vid vägens slut

mitt fång med blommor
alla de jag samlat
de finaste, de skönaste
mina hopade skatter
och jag var så stolt
stolt över vad jag samlat
resans testamente
blommorna ur mina händer

och där, just där
när vägen tog slut
sträckte jag fram dem
men ödet betraktade mig skarpt
och blicken sa, det är inte nog
och fortsatte
du är vacker, men du är mer
du är modig, men det är inte nog
ditt pris kräver dig

och ur ett sprött gehör
genomskinligt
utan jord under mina fötter
vände sig vägen mot mig
och återgav
din stjärna är ny
ny som i nyfördunklad

det blev tydligt
där när vägen tog slut
och maskrosfröet svävar
bara så ensam och tyst

du skulle resa dig en morgon
men morgonen böjde sig avsides
och du vet att allt är
och att allt som var är förbi

och du blickar över en fjärd
kall och vinterannalkande
fingertoppar trevande
och du undrar i ruiner
det hovrar i hjärtat

och din gnista sökte
gick med dig, gick före
gick förlorad och lyste så

och du andas, redan döende
alltid frågande, levande
varthän och hur
och där vid vägens slut
när du stannar
och skådar ödet
och höjer blicken mot dess ögon
ödet som blickar ner i din brunn
och hämtar upp vatten